

Sygn. akt I ACa 75/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Kłos
Sędziowie:	SSA Anna Cesarz SSA Wiesława Kuberska (spr.)
Protokolant:	stażysta Joanna Płoszaj

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2013 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. O. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Ł.**

przeciwko **Z. W. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Ł.**

o zapłatę kwoty 2.558,34

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 7 września 2012 r. sygn. akt X GC 258/11

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego Z. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Ł. na rzecz powoda M. O. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Ł. kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I A Ca 75/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 września 2012 r. Sąd Okręgowy w Łodzi sprawie z powództwa M. O. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Ł. przeciwko Z. W. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w Ł. o zapłatę, uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.558,34 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 6 lipca 2010 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 505 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

(wyrok – k. 98)

Sąd Okręgowy wydał zaskarżone orzeczenie na podstawie ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela w całości i uznaje za własne.

W świetle powyższych okoliczności Sąd I instancji wskazał, że powództwo jest zasadne na podstawie art. 79 ust.1 pkt. 3 lit.b ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tekst jedn. Dz. U. Nr 90 z 2006, poz. 631). Powód udowodnił, że na podstawie umowy licencyjnej wyłącznej z dnia 13 lutego 2006 r. jest uprawniony w zakresie autorskich praw majątkowych do przedmiotowej mapy, stanowiącej element programu komputerowego. Ponadto wykazał, że pozwany w czerwcu 2008 r. rozpowszechniał na swojej stronie internetowej fragment tejże mapy nie mając do tego uprawnień. Naruszenie dokonane przez pozwanego miało charakter zawiniony, albowiem w pojęciu „rozpowszechnianie” kryje się już intencja sprawcy, która jest uczynienie utworu powszechnie znanym i udostępnieniu go innym – w tym przypadku – przez Internet. Wobec ustalenia wysokości opłaty licencyjnej powoda za najkrótszy okres udzielania licencji na kwotę 699 zł. netto, czyli 852,78 zł. brutto, należało zasądzić jej trzykrotność, to jest 2.558,34 zł. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c., a o kosztach procesu na podstawie art. 98 I k.p.c.

(uzasadnienie wyroku – k. 99 – 104)

Orzeczenie zostało zaskarżone apelacją przez pozwanego w całości. Apelujący zarzucił Sądowi I instancji nieprawidłową ocenę zrzutu ekranowego fragmentu mapy dostarczonej przez powoda.

Skarżąca wniosła o zmianę wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

(apelacja – k. 109 – 110)

Strona powodowa wniosła o oddalenie o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(odpowiedź na apelację – k. 125 – 127)

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny w całości podziela – poza ustaleniami faktycznymi, o czym była mowa wcześniej – także ocenę prawną i rozważania przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Odnosząc się do treści uzasadnienia apelacji wskazuje na następujące elementy.

Zarzut apelacji – jak się wydaje – odnosi się w głównej mierze do kwestii faktycznej, a mianowicie tego, czy dowód użycia przez pozwanego fragmentu mapy, do której uprawnienia posiadał powód, w postaci wydruków znajdujących się na karcie 10 akt sprawy odpowiada mapie użytej przez pozwanego w Internecie w czerwcu 2008 r. A dokładniej, pozwany zarzucił, że Sąd I instancji nie zbadał tego, czy karta 10 nie została tak obrobiona graficznie, aby przypominała kartę 9 akt, zawierającą fragment mapy, do której uprawnienia posiada powód. W tym apelujący upatruje naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez poczynienie ustaleń faktycznych sprzecznych z materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

W związku z takim zarzutem konieczne staje się odwołanie do treści odpowiedzi na pozew, złożonej przez stronę pozwaną, reprezentowaną przez zawodowego pełnomocnika, z której wynika, iż pozwany nie zakwestionował okoliczności użycia przez pozwanego fragmentu mapy tożsamej z mapą, do której uprawnienia posiadał powód. Zakwestionowano jedynie posiadanie przez powoda uprawnienia do tej mapy oraz powołano się na to, że pozwany nie pamięta, skąd uzyskał sporny fragment mapy, co stało się powodem umorzenia postępowania karnego. Ponadto próbowano wykazać, że mapa użyta przez pozwanego nie stanowi utworu w rozumieniu prawa autorskiego. Reasumując, pozwany nie zakwestionował treści oraz sposobu uzyskania przez powoda dowodów znajdujących się na kartach 9 i 10 akt.

To stanowisko procesowe pozwany podtrzymał w piśmie z dnia 5 grudnia 2011 r., akcentując okoliczność braku wykazania tożsamości mapy ze strony internetowej pozwanego z mapą powoda. Pozwany nie zakwestionował treści swojej mapy, znajdującej się na karcie 10 akt, a jedynie okoliczność, czy wydruk ze strony internetowej może być dowodem w sprawie. W szczególności pozwany nie określił, czym różni się mapa wskazana przez powoda, jako użyta przez pozwanego w Internecie od mapy, którą – gdyż musi być poza sporem, że pozwany wykorzystywał jakąś mapę dla celów dojazdu do swojej firmy – pozwany użył na swojej stronie internetowej. W toku dalszego postępowania w sprawie strona pozwana nie zajęła już żadnego stanowiska i nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych w sprawie. Również w samej skardze apelacyjnej nawet nie wyartykułowano, jakie konkretne elementy dowodu z karty 10 akt nie zgadzają się z treścią mapy używanej przez pozwanego w czerwcu 2008 r. Odwołano się jedynie ogólnie do teoretycznej i hipotetycznej możliwości dokonania obróbek graficznych zrzutu ekranowego.

Zgodnie z art. 6 k.c., ten, kto wywodzi skutki prawne z określonych okoliczności faktycznych, obowiązany jest do ich udowodnienia. Powód przedstawił dowody w postaci dwóch zrzutów ekranowych i postawił tezę o ich tożsamości. Pozwany zaprzeczył jedynie tożsamości zrzutów, ale nie podniósł, iż w czerwcu 2008 r. posługiwał się inną mapą, niż ta z karty 10 akt. A zatem zbędne było prowadzenie postępowania dowodowego w tym kierunku, jeżeli sama strona pozwana nie zakwestionowała okoliczności faktycznej mającej znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie w rozumieniu art. 227 k.p.c. Tym samym dowód z opinii biegłej sądowej nie został obciążony błędem powodującym jej nieprzydatność.

Ponadto - wbrew stanowisku apelującego – osobowe źródła dowodowe w tej sprawie nie zostały przeprowadzone na okoliczności autentyczności dowodu z karty 10 akt, a na okoliczność jego rozpowszechniania i powzięcia o tym wiadomości przez samego powoda, co czyni bezprzedmiotowymi argumenty apelacji odnoszące się do oceny tych dowodów.

Niezależnie od powyższych rozważań trzeba podnieść, na co zwrócił uwagę M. O. w odpowiedzi na apelację, że skarżący popada w wewnętrzną sprzeczność, odwołując się w dalszej części uzasadnienia apelacji do treści postanowienia organów ścigania o umorzeniu postępowania, z którego jednoznacznie wynika, że Z. W. dopuścił się rozpowszechniania mapy należącej do powoda, a postępowanie karne zostało umorzone z innej przyczyny. A zatem stanowisko powoda było poparte dodatkowo treścią dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c.

Z tych wszystkich względów należało oddalić apelację na podstawie art. 385 k.p.c. a o kosztach postępowania apelacyjnego orzec na podstawie art. 98 k.p.c.